

PAMĚTI STARÉHO CHLAPÁKA

nějakej hajzl si zašil prachy, všichni prý že jsou na mizině, bylo po kartách, vedle mně seděl Elf, můj kámoš, on se jako dítě moc nevyvedl, byl celý pokroucený a pokrivený, celé roky polehával v posteli a mačkal takový ty gumový kolečka, dělal úplně šílený cviky, a když jednoho dne z postele vylezl, byl jak dlouhý tak široký, takové vysmáté hovado, samej sval, a chtěl být spisovatelem, ale psal příliš jako Thomas Wolfe, což byl mimo Dreisera vůbec nejhorší Američan pod sluncem, a já dal Elfovi jednu za ucho a flaška spadla ze stolu (Elf řekl něco, co se mi nelíbilo), a než se sebral, už jsem ji měl v ruce, byla to dobrá skotská, a vzal jsem ho kousek přes čelist a kousek dole přes krk, šel znova k zemi, a já věděl, že jsem v pohodě a že na to mám, já studoval Dostojevského a potomě jsem poslouchal Mahlera, a klidně jsem se napil, postavil láhev, označil pravý hák a levíčkou jsem mu uštědřil ránu hned pod pás a on těžce dopadl na prádelník, zrcadlo se rozbilo, zvuky jako z filmu, zablyšklo to a zaprašělo, a Elf mi pak ubalil jednu pořádnou na čelo a já přepadl přes židli, laciněj nábytek, rozjela se jako nic, a potom už jsem byl v prdeli – mám malé ruce a vlastně jsem se ani nechtěl bít a nepodařilo se mi ho uzemnit – a teď se do mě pustil on jako nějaké idiotské laciné mstivé individuuum a já inkasoval tak jednu ku třem, nic moc rány, ale on ne a ne toho nechat a všude kolem se rozbíjel nábytek, děsnej rámus, a já jen doufal, že toho hajzla někdo zastaví – bytná, policie, Bůh, kdokoli, ale ono to tak šlo pořád dokola a pak už si na nic nepamatuju.

když jsem se probudil, venku už svítilo slunce a já byl *pod* postelí. vylezl jsem a zjistil, že se můžu postavit. pod bradou pěkná řezná rána. odřené pěsti. zažil jsem už horší kocoviny. a probrat jsem se mohl i na horším místě. třeba v kriminále? asi jo. rozhlídl jsem se. to *nebyl* sen. všechno rozbité a zpřeházené – lampičky, židle, prádelník, postel, popelníky – neuvěřitelný bordel, všude kolem rozmazaná krev, toální chaos, hnus, všechno na sracky. napil jsem se trochu vody a šel do komory. ještě tam byly: desetidolarovky, dvacký, pětidolarovky, prachy, co jsem házel do komory pokaždé, když jsem se během karet šel vychcat, a vzpomněl jsem si, jak jsem se kvůli PENĚŽŮM začal rvát. posbíral jsem bankovky, strčil je do peněženky, na zborcenou postel jsem položil lepenkový kufr a sbalil svých pár hadrů: pracovní košile, tvrdé boty s dírami na podrážce, ztvrdlé a špinavé ponožky, neforemné kalhoty, co měly nohavice jen jen se rozesmát, kratinkou povídku o tom, jak jsem chytl filcky v sanfranciské opeře, a potrhaný slovník za pár babek – „palingeneze – souhm fází jdoucích za sebou ve sledu vývojových etap“.

hodiny šly, staříčkej budík, pámbu mu požehnej, kolikrát už jsem se na něj mrknul o půl osmé ráno s kocovinou a řekl si, že bych se vyznal na práci? VYSERU SE NA PRÁCI! podle budíku byly čtyři odpoledne. zrovna když jsem se chystal vrazit ho nahoru do kufru – no jasně, aby ne – ozvalo se zaklepání na dveře.

NÓ?

PANE BUKOWSKI?

NO CO?

PUSŤTE MĚ DOVNITŘ. CHCI VÁM VYMĚNIT POVLEČENÍ.

NE, DNEŠKA NE. NENÍ MI DOBRĚ.

TO JE NEPŘÍJEMNÉ. ALE JÁ VÁM JEN VYMĚNÍM TO POVLEČENÍ A PŮJDU.

NE, FAKT NE, JE MI HROZNĚ BLBĚ, PROSTĚ MI JE BL-

BĚ. NERAD BYCH, ABYSTE MĚ VIDĚLA V TAKOVÝMHLE STAVU.

nemělo to konce. chtěla mi vyměnit povlečení. já na to, že ne. ale ona by mi ráda vyměnila povlečení. pořád dokola. tahleta bytná. takové tělo. samé tělo. všechno na ní křičelo TĚLO TĚLO TĚLO. byl jsem tam teprve dva týdny. dole byl bar. chodili za mnou známí, nebyl jsem u sebe a bytná jim vysvětlovala, „sedí dole v baru, pořád tam dole vysedává.“ a známí se divili, „proboha, člověče, co to máš za BYTNOU?“

no ale byla to velká bílá žena a šla za těmihle Filipínci, a kamaráde, tihle Filipínci měli svoje figle, něco, o čem žádný běloch nemá zdání, ani já; teďka už jsou vyřízení, podívějte se na ty jejich klobouky s širokými krempami hluboko do očí ve stylu George Rafta a vycpaná ramena; dřív to byly v módě jedničky, ostří hoši s dýkami; kožené boty, nechutné zlé držky – kam jste se poděli?

v každém případě nebylo co pít a já tam seděl celé hodiny a šílel; vyklepanej, nateklý koule, ošival jsem se a seděl tam s 450 lehce nabytými dolary a nemohl si koupit ani lok piva. čekal jsem na tmou. tmou, ne smrt. chtělo se mi ven. dát si tam panáka. konečně jsem se sebral. pootevřel jsem dveře, řetězek jsem zatím nesundával, a byl tam, malej filipínskej opičák s kladivem. když jsem otevřel dveře, zvedl kladivo a zašklebil se. když jsem dveře zavřel, vyndal si z huby stěhy a dělal, že je drolí do koberce na schodišti vedoucím do přízemí, kde byl jediný východ. ani nevím, jak dlouho to trvalo. pořád stejná scéna. já otevřel dveře a on zvedl kladivo a vycenil zuby. *zasranej opičák!* pořád polehával na horním schodu. začal jsem šílet. potil jsem se a smrděl; dokolečka se to točilo vířilo vířilo, bílé mžitky a záblesky světla v lebce. vážně jsem myslel, že co nevidět zcvoknu. popošel jsem a popadl kufr. byl lehký. hadry. pak jsem vzal psací stroj. přenosný psací stroj z oceli, co jsem si kdysi půjčil od kámo-

šovy ženy a nevrátil. byl pevný, bytelný, dobře mi seděl: byla to zašedlá, plochá, těžká, nebezpečná, banální věc. oči mi ujely dozadu do hlavy a řetěz spadl ze dveří, v jedné ruce kufr a v druhé přenosný psací stroj, nabil jsem na kulometnou palbu, smuteční svítání, praskot pukající pšenice, konec všeho.

HEJ! KAMPAK, KAMPAK?

malej opičák se začal sbírat ze země, byl v pokleku, zvedl kladivo, a přesně to jsem potřeboval – záblesk elektrického světla na kladivu – v levé ruce jsem měl kufr, v pravé ocelový portábl, on byl v ideální pozici, měl jsem ho u kolen, a s obrovskou přesností a trochou zuřivosti jsem se rozmáchl, vzal jsem ho tou plochou a těžkou a tvrdou stranou, ve velkolepém stylu, po celém boku hlavy, po jeho lebce, jeho chrámu, jeho bytosti.

byl to skoro náraz světla, jak všechno křičelo. pak to utichlo. byl jsem venku, najednou, dole na chodníku, po všech těch schodech, ani nevím jak. jako šťastnou náhodou jsem žlutý taxík.

TAXI!

byl jsem uvnitř. NA HLAVNÍ NÁDRAŽÍ.

bylo to fajn, nehlučné pneumatiky v ranním vzduchu. NE, MOMENT, vyrazil jsem ze sebe. RADĚJI NA AUTOBUSOVÝ.

CO JÉ, CO SE DĚJE? zeptal se taxikář.

PRÁVĚ JSEM ZABIL OTCE.

VY STE ZABIL SVÝHO TÁTUP?

ŘÍKÁ TI NĚCO JEŽÍŠ KRISTUS?

NO ABY NE.

TAK JAK ŘÍKÁM: NA AUTOBUSÁK.

na nádraží jsem hodinu seděl a čekal, než přijede autobus do New Orleans. vrtalo mi hlavou, jestli jsem ho zabil. nako- nec jsem vzal psací stroj a kufr a nastoupil. psací stroj jsem zatlačil hluboko do zavazadlového prostoru u stropu, nechtěl

jsem, aby mi ta věc spadla na hlavu. byla to dlouhá cesta, hodně jsem pil a trochu se zapletl s jednou zrzkou z Fort Worthu. vystoupil jsem s ní, ale protože žila s mámou, musel jsem si někde sehnat nocleh, a omylem jsem si koupil pokoj v bordelu. ženské tam celou noc hulákaly věci jako: „HEJ! ani ZA NIC nepočítej s tím, že DO MĚ budeš vrážet něco TAKOVÝHO!“ celou noc splachování záchodů. otevírání a zavírání dveří.

ta zrzka byla buď úplně nevínoúčká, anebo čekala na někoho lepšího. odjel jsem z města, aniž jsem se jí dostal do kalhotek. konečně jsem vyrazil do New Orleans.

ještě k Elfovi. vzpomínáte? to byl ten maník, s kterým jsem se bil u sebe v pokoji. tak Elf to za války chytl v kulometné palbě. prý byl dlouho na lůžku, 3 nebo 4 týdny, a až pak bylo po něm. ale *nejdivnější* na tom je, že mi pověděl, ne, on se mě přímo zeptal, „hele, a co když nějakéj IDIOTSKEJ kre-tén zmačkne spoušť kulometu a já budu na dvě pülky?“

„tak to je tvoje chyba.“

„no tak mně je jasný, že ty před nějakéj pitomej zastranej kulomet nepolezeš.“

„to si kurva piš, že ne, kamaráde. jediné že by ho měl v prackách nějakéj Američan.“

„nech si ty kecy! já přece vím, že svou vlast miluješ. vidím ti to na očích! lásku, opravdovou lásku!“

a to jsem ho praštil poprvé.

zbytek příběhu už znáte.

když jsem dorazil do New Orleans, dal jsem si bacha, abych nevlézl do nějakého bordelu, i když, pravda, jako bordel mi připadalo celé město.

seděli jsme v kanclu po jednom z těch klasických zápasů, co jsme vedli 7 ku 1 a projeli to 7:8, sezona byla v druhé půlce